

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 18.384 van 5 november 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. TIELEMAN loco advocaat L. PEPERMANS en van attaché A. VAN DE VOORDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 23 februari 1998 het Rijk binnen en diende op 9 juli 2007 een tweede asielaanvraag in. Op 23 mei 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: "*U verklaarde de Sri Lankaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de noordelijk gelegen Jaffna-regio. U diende op 23 februari 1998 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Deze aanvraag werd op 30 april 1998 kennelijk ongegrond bevonden door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en deze beslissing werd in*

beroep door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) bevestigd op 14 september 1998. U keerde niet terug naar Sri Lanka en op 9 juli 2007 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Bij een terugkeer naar Sri Lanka vreest u dat uw echtgenoot, Chivacumar Cocumarachami, problemen zal hebben met "LTTE" (Liberation Tigers of Tamil Eelam) en paramilitaire groeperingen vanwege zijn verleden bij de "TULF" (Tamil United Liberation Front). Ook vreest u bij uw terugkeer dat u en uw twee dochters problemen zullen ondervinden vanwege de algemene verslechterde situatie. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten voor : kopie van uw geboorteakte, kopie van uw huwelijksakte en overlijdensbericht van uw moeder."

3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.
3. Verzoekster roept als eerste middel een schending in "*van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van de principes van het E.U.-procesrecht.*" Verzoekster argumenteert dat het beroep niet voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in deze wetgeving, in het bijzonder stelt zij dat zij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht. Dit recht wordt volgens verzoekster beperkt gezien zij na het indienen van dit beroep geen nieuwe stukken kan aanbrengen en geen geactualiseerde memorie of conclusies kan bijbrengen. Verzoekster wijst erop dat de invulling van artikel 47 gelijklopend is met de invulling van artikel 6 E.V.R.M. en dat dit laatste artikel niet alleen toegang tot de rechter garandeert, maar ook eisen stelt aan de rechterlijke toetsing van het overheidsoptreden; in het bijzonder moet de rechter alle voor het betreffende geschil relevante vragen van zowel juridische als feitelijke aard kunnen onderzoeken. Om haar betoog te ondersteunen, verwijst verzoekster naar rechtspraak van het E.H.R.M. omtrent de toepassing van dit artikel. Verzoekster vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de volgende prejudiciële vragen te stellen aan het Europees Hof van Justitie: "*Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten die nuttig zijn om de zaak te beoordelen?*" en "*Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt art. 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel recht op*

verdediging en recht op een beroep met volle rechtsmacht in dat eenieder het recht heeft om schriftelijk te antwoorden op de antwoordbesluiten van de Lidstaat”.

1. Met betrekking tot de prejudiciële vraag dient te worden opgemerkt dat de vraag of “*de lidstaten dienen te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83*” in casu niet dienend is, omdat de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen precies dergelijk beroep bij een administratief rechtscollege met volle rechtsmacht, met name de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voorziet. Wanneer een richtlijn is omgezet in het interne recht kan deze niet meer rechtstreeks worden ingeroepen, behalve om aan te voeren dat zijn omzetting niet correct zou zijn gebeurd (zie in dezelfde zin RvS 2 april 2003 arrest nr. 117.877 inzake la s.a. SOCATRA). De Raad stelt vast dat dit in casu niet wordt aangevoerd.
2. Verzoekster heeft de mogelijkheid om voor de Raad aan te tonen dat de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet steunt op werkelijk bestaande, concrete feiten die door haar met de nodige zorgvuldigheid werden vastgesteld. Onder verwijzing naar de klassieke definitie gegeven in het handboek van A. MAST (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2006, p. 1055, randnr. 1021) betekent “volheid van rechtsmacht”, luidens de memorie van toelichting (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95), dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund. Door de devolutieve kracht van het beroep gaat de hele zaak immers over op de Raad met alle feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. De Raad onderzoekt bijgevolg of de feitelijke gegevens juist zijn, of die correct werden beoordeeld en of op grond daarvan niet in onredelijkheid tot een besluit is gekomen. In het kader van de uitoefening van deze volle rechtsmacht, heeft de Raad een annulatiebevoegdheid met terugwijzing en dit op twee limitatief bepaalde gronden (artikel 39/2 § 1, tweede lid 2° Vreemdelingenwet): omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld; en omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het feit dat de Raad bij een vastgestelde substantiële onregelmatigheid of het ontbreken van essentiële elementen waardoor hij zijn volle rechtsmacht niet kan uitoefenen, de bestreden beslissing vernietigt en terugstuurt naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en niet zelf een beslissing in de plaats stelt, komt niet tekort aan de eis van “volle rechtsmacht” (zie ook in die zin RvS over “volle rechtsmacht” arrest nr. 160.759, van 29 juni 2006, inzake LAMOEN; RvS 29 juni 2006, nr. 160.761; RvS 29 juni 2006, nr. 160.760, inzake Huybrechts).
3. Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid, doet

geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, §1, tweede en derde lid, gezien deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperkt (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008). Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

4. Het feit dat de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet voorziet in de mogelijkheid tot het indienen van een geactualiseerde memorie/conclusie als schriftelijk verweer tegen de repliek van het Commissariaat-generaal, maakt geen schending uit van de rechten van verdediging, daar verzoekster ter zitting de kans krijgt om mondeling te repliceren op de verweernota en desgevallend kan verzoeken dat haar opmerkingen en verklaringen in het proces-verbaal van de terechtzitting geactueerd worden.
5. Het voorgaande in acht genomen, besluit de Raad dat verzoekster wel degelijk beschikt over een beroep in volle rechtsmacht en dat de rechten van verdediging op geen enkele wijze worden geschonden temeer daar de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet.
4. Wat betreft de bindende kracht van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, stelt de Raad vast dat het Handvest op 12 december 2007 werd ondertekend door de voorzitters van het Europees Parlement, de Europese Commissie en de Europese Raad. Op 13 december 2007 ondertekenden de EU-lidstaten het Verdrag van Lissabon tot wijziging van het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap. Het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie werd weliswaar niet in het Verdrag opgenomen, doch het Verdrag bepaalt dat de Unie de rechten in acht neemt welke staan opgesomd in het Handvest, dat dezelfde rechtskracht heeft als bij de Verdragen het geval is. Deze verwijzing heeft aldus dezelfde juridische status als een opname van het Handvest in het Verdrag zelf. Blijkens artikel 51 van het Handvest zijn de bepalingen ervan gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie, alsmede tot de lidstaten doch uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie tot uitvoer brengen. Dit is het geval inzake asielbeleid. Hoewel België op 15 oktober 2008 overging tot ratificatie van het Verdrag van Lissabon, blijkt uit de slotbepalingen hiervan dat het Verdrag ten vroegste in werking treedt op 1 januari 2009, mits alle akten van bekrachtiging zijn neergelegd. Tot de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon heeft artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dan ook geen bindende kracht. Hoe dan ook, gelet echter op hetgeen voorafgaat besluit de Raad dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in ieder geval voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zodat het verzoek tot het stellen van prejudiciële vragen hieromtrent aan het Hof van Justitie wordt verworpen.
1. Het eerste middel is niet gegrond.
5. Nopens de status van vluchteling.

6. Verzoekster roept in als tweede middel: *“Schending van artikel 48/3 en van het art. 1 A 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 in samenhang met het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de principes van het E.U.-procesrecht.”*

1. De Commissaris-generaal verwijt verzoekster haar voorgehouden identiteit onvoldoende te staven: *“U overhandigde tijdens uw eerste asielaanvraag geen enkel begin van bewijs betreffende uw identiteit. Tien jaar later, bij uw tweede asielaanvraag, dient vastgesteld dat u er nog steeds niet in slaagt om uw identiteit op een overtuigende wijze aannemelijk te maken. U legt heden weliswaar uw geboorteakte en huwelijksakte voor, maar deze zijn slechts kopies en niet gelegaliseerd. Nochtans kan u beroep doen op kennissen of derden om originelen of gelegaliseerde kopies betreffende uw afkomst/identiteit over te maken aan Belgische autoriteiten. Dat u er niet in slaagt om uw identiteit beter te staven, ondermijnt uw geloofwaardigheid. Ook legt u niet het minste bewijs voor van uw verblijf, opleiding en eventuele werkzaamheden in Sri Lanka, bijvoorbeeld schoolattesten, bankboekjes of foto's. Er rijst dan ook het vermoeden dat u uw identiteitsdocumenten voor de Belgische autoriteiten achterhoudt. Volgens uw verklaringen zou uw paspoort door de reisagent zijn ingehouden te Rome en zou u uw identiteitskaart in 1983-84 zijn kwijtgeraakt te Sri Lanka omwille van het Srilankaans leger (2de asielaanvraag, gehoorverslag CGVS p. 2). Het is bevreemdend dat u tot aan uw vertrek uit Sri Lanka in 1995 geen nieuwe identiteitskaart zou hebben bekomen. Tijdens het gehoor op het CGVS werd u uitdrukkelijk gevraagd om uw identiteit beter te staven, maar ruim zeven maanden later heeft u nog steeds geen bijkomend bewijs overgemaakt (2de asielaanvraag, gehoorverslag CGVS p. 3). Het gebrekkig bezit van bewijskrachtige identiteitsdocumenten is bijgevolg volledig aan uzelf te wijten en laat het CGVS niet toe een juiste inschatting te maken van uw identiteit en afkomst. Dit ondermijnt uw geloofwaardigheid en de ernst van uw ingeroepen vrees”.*

1. Verzoekster legt een kopie van een geboorteakte en een kopie van een huwelijksakte neer. Bij aangetekend schrijven van 16 juli 2008 legt verzoekster nogmaals de(zelfde) kopie neer van een geboorteakte.

2. Verzoekster legt geen originele stukken neer. De Raad hecht geen geloof aan kopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

3. Verzoekster stelt in dit verband: *“De bestreden beslissing stelt dat er tijdens het gehoor op het CGVS aan verzoekster uitdrukkelijk gevraagd werd om haar identiteit beter te staven doch verzoeker heeft dit geenszins zo begrepen. Er werd gevraagd waar haar documenten waren en verzoekster heeft hier naar best vermogen op geantwoord. Er werd echter geenszins een datum opgegeven of afgesproken voor dewelke er identiteitsbewijzen overhandigd moesten worden.”*

4. Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster uitdrukkelijk gevraagd werd om haar identiteit te staven door middel van originele documenten. (gehoorverslag CGVS, 27.09.2007, p.2-3) Bovendien is verzoekster reeds 10 jaar in België en diende zij reeds op 23 februari 1998 een eerste asielaanvraag in. Het is dan ook niet ernstig te beweren dat zij niet begrepen had dat zij identiteit diende te staven aan de hand van originele identiteitsdocumenten met foto. Dat er geen datum werd

afgesproken om de documenten te overhandigen kan haar nalatigheid evenmin vergoelijken.

5. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover zij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster toont niet aan waarom zij in de onmogelijkheid is haar identiteit genoegzaam aan te tonen, wat temeer klemmt aangezien zij nog contact onderhoudt met haar land van herkomst en haar verklaringen in dit verband evasief en lichtzinnig voorkomen. Dat verzoekster haar identiteit niet adstrueert houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot haar asielrelaas.
2. Verzoekster roept geen eigen asielmotieven in en steunt haar asielaanvraag op de asielmotieven van haar man: *“Welke zijn de nieuwe elementen die u aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag? Mijn man wordt nog steeds gezocht in Sri Lanka.”* (verslag DVZ, 10.07.2007, p.5). De asielaanvraag van verzoeksters echtgenoot werd ongegrond bevonden en het beroep dat door haar man werd aangetekend tegen zijn weigeringsbeslissing werd verworpen (arrest nr. 18.383 van 5 november 2008). Aangezien verzoekster zich enkel baseert op dezelfde motieven als haar man dient voor verzoekster eveneens te worden vastgesteld dat zij evenmin een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt omwille van de voorgehouden problemen van haar man.
3. Verzoekster stelt ten slotte met betrekking tot de bewijslast dat zij *“erkent dat de bewijslast voor haar asielaanvraag bij hem (haar) ligt doch dat, gezien de uitzonderlijke omstandigheden van een asielaanvraag en de beperkingen die inherent zijn aan de asielaanvraag zelf, deze bewijslast genuanceerd dient te worden”* en verwijst in dit verband naar *“het Handboek over de procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus onder de Conventie van 1951 en het Protocol van 1967 in verband met het statuut van vluchtelingen van het hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de V.N. (HCR/TP/4/Eng/REV. 1)”* en *“Office Of The United Nations High Commissioner For Refugees Geneva, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims. 16 December 1998.”*
4. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506) en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Verder verwijst de Raad naar wat in paragraaf 2 werd uiteengezet met betrekking tot de devolutieve werking van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.
5. Het tweede middel is niet gegrond.
7. Nopens de subsidiaire bescherming.

8. Verzoekster roept in als derde middel: *“Schending van het artikel 48/4 van de Wet van 15.12.1980. Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.”*
1. Verzoekster kan zich niet vinden in de bestreden beslissing waar deze stelt *“dat verzoekster zich bij een terugkeer kan vestigen in de hoofdstad Colombo omdat modale Tamils’ er niet worden vervolgd omwille van hun etnische achtergrond. Vergeten wordt echter dat verzoekster geen ‘modale Tamil’ is maar één die via haar echtgenoot door de overheid geassocieerd wordt met het LTTE en door het LTTE met de TULF. Verzoekster haalde bovendien tijdens het gehoor aan dat zij vreest voor de Karuna-groep die o.m. actief is in Colombo en dat zij vreest dat haar kinderen als kindsoldaten gerekruteerd zouden worden. Hierover wordt in de bestreden beslissing met geen woord gerept terwijl het toch een duidelijk probleem is wat ook wordt aangehaald in de door verzoeksters echtgenoot aangebrachte verklaringen. De beslissing is dan ook niet afdoende gemotiveerd.”* Verzoekster verwijst naar algemene informatie *“die verstrekt werd door het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties, met name in hun rapport ‘over de nood aan internationale bescherming van asielzoekers uit Sri Lanka’ d.d. december 2006”* en meent dat *“Er kan dus allerm minst gesteld worden dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in casu gehandeld heeft zoals het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties het aanbeveelt. In een advies van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen d.d.27.02.2008 (niet gepubliceerd, inzake Jeyarajah, O.V.-nr. 5.985.645) wordt op p. 6 en 7 bevestigd dat Colombo volgens het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties nog steeds geen vluchtalternatief biedt voor Tamils. Zij zijn er immers nog steeds zeer vaak het slachtoffer van mishandeling, vaak onder de vorm van collectieve straffen. Als voorbeeld worden massale arbitraire arrestaties ci detenties aangehaald, en massa-uitdrijvingen. Deze worden gebruikt als vergelding voor de aanslagen van de LTTE. Verschillende mensenrechtenorganisaties, waaronder Amnesty International, hebben recent nog deze praktijken scherp veroordeeld. De nota waarop de bestreden beslissing zich baseert is dan ook achterhaald.”*
2. Verzoekster heeft geen persoonlijke vervolging kunnen aantonen en voert geen nuttige elementen aan ter betwisting van de afwijzing van haar asielstatus. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat verzoekster zich bijkomend beroept op artikel 48/4 § 2 c) Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet enkel haar voorgehouden identiteit niet genoegzaam aan maar toont ook niet aan waar en onder welke omstandigheden zij verbleef vooraleer in Europa asiel aan te vragen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c) dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Jaffna, zodat de eventuele bijkomende vrees voor haar kinderen niet is gegrond.
3. Verzoekster meent dat een intern vluchtalternatief, met name in Colombo voor haar niet voorhanden is maar laat na geldige recente identiteitsdocumenten neer te leggen zodat haar laatste verblijfplaats in Sri Lanka niet kan worden vastgesteld. De verklaringen van Verzoeksters echtgenoot zijn overigens tegenstrijdig op dit punt. Wat betreft de situatie in het Zuiden van Sri Lanka en Colombo, zijn de verwijzingen naar algemene informatie dienaangaande evenmin relevant. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de

bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verzoekster verblijft sedert 1993 in Europa. Verzoekster toont niet aan dat zij behoort tot deze categorie van personen die in de negatieve aandacht te staan van haar overheid, noch dat haar echtgenoot eventueel problemen had met een Tamilmilitie. De verwijzing naar de algemene toestand in Sri Lanka is onvoldoende om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij als Tamil een reëel risico op ernstige schade dient te vrezen zodat haar aanspraak op de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) Vreemdelingenwet niet gegrond is (zie ook Sri Lanka CG [2008] UKAIT 00063).

4. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Aangezien verzoekster tracht de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, waarvoor verwezen wordt naar wat voorafgaat.
9. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.
10. Het derde middel is niet gegrond.
11. De overige middelen, documenten en argumenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 5 november 2008 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

K. DECLERCK.